

mangle jo i. Ex. fuldstændige Tidsfrister; medens der i de andre Bestemmelser er sat bestemte Tidsfrister, for at kunne gjøre sin Ret gjældende, savnes saadanne fuldstændig her, og var der ved nogen af Lovens Bestemmelser Anledning til at sætte bestemte og meget korte Tidsfrister, da maatte det vel netop være for det Tilfælde, hvor jeg istedetfor at optage Naboens Kreatur for at hindre yderligere Skade blot tager Vidner paa, at det er der, og saa lader det fortsætte sin Vej. Det forekommer mig, at, naar der skal være en meget kort Frist for at paatale saadan Skade, maa det netop være her, men det synes Udvalget ikke at have tænkt paa. Efter Bestemmelsen, saaledes som den staar her, ser jeg ikke rettere, end at, i hvor fjern en Tid det udvandrede Kreatur end kommer tilbage, bringer det ubetinget sine Bøder med sig tilbage, og jeg ser ikke, at der er tænkt paa nogen Maade at opveie den ubestridelige Fordel for Dyrrets Eier, som Optagelsen bliver forhindret fra at gjøre yderligere Skade; jeg ser ikke, at Udvalget har offret en Tanke paa, at der i det Tilfælde, at der blot tages Vidner for Dyrrets Tilstedeværelse, skulde gjøres Noget for, at Eieren, hvis Kreatur han gaaffle uafvidende og uforsællig er kommet løs, sikkres imod, at det fortsætter sin ødelæggende Vandring videre. Jeg tør ikke med Bestemthed sige, om nogenjomhelst Vædring eller Modifikation kunde for mig gjøre Bestemmelsen antagelig; men det tror jeg i ethvert Fald at turde sige, at, som den staar her, er den ikke brugelig. Vil man tænke sig de Maader, hvorpaa en maliciøs Nabo kan anvende Lovbestemmelsen — den ærede Ordfører forudsatte jo, at kun ved en maliciøs Anvendelse af Lovbestemmelsen kunde den overhovedet blive betænkelig — saa skal jeg dog nævne den ærede Ordfører en saadan: Jeg ser ikke rettere, end at der, saaledes som Bestemmelsen lyder, Intet vil være til Ginder for, at samme Mand et ubestemmeligt Antal Gange i samme Døgn kan faae idømt Ufredsbøder for det samme Kreatur. Naar man, som det saa hyppig er Tilfældet om Foraaet, lader Faarkreaturer græsse paa den Maade, at Lammene gaa løse hos Faarene, saa er det enhver Jordbruger bejendt, at der er Intet

saa vanffeligt som at vogte disse usalige Lam; de gjøre deres Exkursioner frem og tilbage; det er aldeles ikke noget Tankeexperiment, men det er Noget, der forefalder meget ofte i det daglige Liv, at Lammene forlade deres Mødre og vandre ind paa Naboens Jord og saaledes løbe frem og tilbage mange Gange i samme Døgn. Efter denne Bestemmelse vil altsaa en maliciøs Nabo kunne skaffe sig mange Bøder for det samme Lam; thi han har ingen Forpligtelse til at gjøre Anmeldelse for Eieren. — Den ærede Ordfører sluttede sine Bemærkninger om dette Forslag med at udtale, at efter hans Mening var det i sin Orden, at den Eier, hvis Kreatur havde gjort en saa lang Exkursion, som jeg forudsatte, ogsaa paadrog sig betydelig større Bøde end den, hvis Kreatur kun havde gjort en kort Exkursion; men jeg tror, at den ærede Ordfører har overset, at det jo aldeles ikke heror paa Eieren selv, hvor lang Exkursionen bliver. Det er sandsynligt, at den Eier, som savner et af sine Kreaturer, gjør, hvad han formaar, for at finde det igjen, men da der, som bejendt, er 4 Vindhjørner og mange Streger paa Kompasset, kan der mod hans bedste Villie medgaa lang Tid, før han kommer paa Spor efter og indhenter Kreaturet, naar ingen Anden hjælper ham dermed. I saa Henseende er derimod Optagelsen meget fortræffelig; thi om han just ikke meget hurtigt kommer til Kundskab om, hvor Kreaturet er, er der idetmindste det vundet, at Kreaturets ødelæggende Marsch er bleven stoppet.

Jeg kan ikke Andet end meget paafjonne den venlige Modtagelse, som de øvrige af mig stillede Underændringsforslag have faaet baade hos den ærede Minister og hos den ærede Ordfører for Udvalget. Jeg skal kun i Anledning af Nr. 2 bemærke, at jeg dog ikke har foreslaet, at der skulde sæies Noget til det allerede for Meget, som Udvalget har foreslaet, men tværtimod at det skulde indskrænkes til dette ene Ord "Nogen". — Med Hensyn til de herreløse Hunde tvivler jeg meget om, at jeg kan blive enig med den ærede Ordfører, og jeg gjør heller ikke synderlig Regning paa, at de herreløse Sagthunde i den Forstand, hvori Udtrykket er blevet opfattet,